

[Kjær Rasmussen.]

den må forsøges. Derfor fremsætter vi dette forslag til folketingsbeslutning om rigsretstiltale mod justitsminister Knud Thestrup.

Forslagets bemærkninger indeholder begrundelsen for vor opfattelse af, at justitsminister Knud Thestrup har vildledt folketinget om den praksis, som politiets efterretningstjeneste efter regeringserklæringen af 30. september 1968 følger for politisk registrering af danske statsborgere.

Før regeringserklæringen af 30. september 1968 tog politiets efterretningstjeneste det ikke så nøje, om den politiske virksomhed, der blev registreret, var lovlig eller ulovlig. Danske statsborgere blev registreret af efterretningstjenesten, når blot hun eller han kunne mistænkes for „... et tilhørsforhold til ideologier, der er vor samfundsopfattelse fremmed, ja, måske fjendtlig indstillet over for den, og som fremtræder med en sådan styrke, at den bringer sine tilhængeres loyalitet over for den danske stat i fare,“ for at citere daværende justitsminister Hans Hækkerup fra den 21. maj 1964. (Folketingets forhandlinger 1963-64 sp. 5292). Med regeringserklæringen af 30. september 1968 tilkendegav regeringen, at der nu skulle gøres alvor af skellet mellem lovlig og ulovlig virksomhed, herefter skulle prøve efterretningstjenestens mistanke i forbindelse med afgørelsen af de straffesager, som mistanken om ulovlig virksomhed nødvendigvis måtte afstedkomme. Ellers afhang registreringerne alene af efterretningstjenestens mistanke, som de havde gjort før regeringserklæringen af 30. september 1968.

Grundlovens paragraf 78, stk. 2, lyder: „Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom.“ Ifølge grundloven har politiet altså pligt til at gå til domstolene, hvis man mistænker foreninger for anvendelse eller forberedelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende. Lader politiet det alene forblive ved registrering, begår det altså i disse tilfælde direkte grundlovsbrud. Foreninger af mennesker på venstrefløj

beskyldes i disse tider af ministre, andre politikere og aviser for at anvende eller forberede vold. Men hvorfor indbringer man dem så ikke for domstolene for at få dem opløst ved dom? Fordi der i virkeligheden ikke er bund i beskyldningerne for vold?

På denne baggrund er det ikke mærkeligt, at medlemmer af tinget, som det fremgår af bemærkningerne til vort forslag til folketingsbeslutning, efter regeringserklæringen af 30. september 1968 måtte få den opfattelse, at registreringspraksis nu blev ændret afgørende i forhold til, hvad der hidtil havde været gældende. Gang på gang kom dette til udtryk også her i tinget. F. eks. sagde den mangeårige radikale ordfører i efterretningssager, Else-Merete Ross, den 9. oktober 1968 (Folketingets forhandlinger 1968-69, sp. 403): „Politiets registreringer af menneskers politiske tilhørsforhold skal nu til min store glæde ophøre...“ Justitsminister Knud Thestrup burde i overensstemmelse med sandheden have retledet Else-Merete Ross ved at forklare hende, at det stadig er sådan, at „alle, der er ude på overdrevet, bliver registreret“, eller hvilket andet udtryk justitsministeren nu havde fundet passende. Men justitsministeren sagde ingenting. Jeg kan ikke se anden forklaring, end at han ønskede at vildlede folketinget.

Venstresocialisterne stiller altså dette forslag, dels fordi vi føler os truet af efterretningstjenesten og dens registreringsvirksomhed, dels fordi vi finder justitsministerens vildledning af folketinget og dermed offentligheden så oplagt, at rigsretstiltale forekommer os berettiget.

Som vi vurderer folketingets arbejde, foregår det i almindelighed ikke på grundlag af relevante oplysninger og åbenhjertige informationer fra regeringen. Men vildledningen er i dette tilfælde så grov, at vi gerne har villet prøve folketingets vilje til at bruge det retlige ansvarssystem i et tilfælde, hvor en gruppe mennesker i det danske samfund er alvorligt truet.

Då fhv. minister for Grønland Johannes Kjærboel i et svar på et spørgsmål i folketingets spørgetid vedr. vintersejlad på Grønland havde påberåbt sig en kaptajns-erklæring, der var blevet til efter visse vanskeligheder, stillede venstre og konservative i 1959 efter „Hans Hedtoft“s forlis et forslag om rigsretstiltale mod Kjærboel.